

на нова шапка, проклетнико! — разкрещъла се жената и подгонила момчето. Едвамъ избъгало.

Отъ бѣгането много се изморило и седнало на единъ камъкъ да си почине.

— Лоша работа! — рекло си момчето. — Не ми харесватъ хората шапката.

Замислило се то, и като се замислило, додрѣмало му се. Но преди да заспи, сътило се, че нѣкой може да му вземе шапката, сви-ло я като топка и я пхнало въ джеба си.

— По-добре да и-мамъ смачкана шапка, отколкото да се върна у дома безъ шапка. Баба ще умре отъ жаль, ако ме види гологлавъ!

Заспало бабиното внуче. Но като се събудило, забравило, че скрило шапката си въ джеба и почнало да я търси по главата си. Пипа, пипа, нѣма я шапката. Ами сега! Отиде хубавата шапка!

Тръгнало момчето да я търси. Вървѣло, вървѣло, срещнало единъ старецъ.

— Дѣдо, — извикало то, — защо ми взе шапката?

— Коя шапка?

— Новата ми шапка. Дай ми я, че баба като ме види гологлавъ, отъ жаль ще умре. Не обичатъ гологлави хора.

— Ама не съмъ я взелъ азъ, дѣдовото.

— Ами кой?

— Не зная. Но ако искашъ да спечелишъ нѣщо по-хубаво отъ шапката, ела съ мене!

Тръгнало момчето съ него. Завелъ го дѣдото въ една градина. Въ градината шумѣло едно голѣмо орѣхово дърво.

— Можешъ ли, синко, да се покачишъ на това дърво?

— Мога!

Покачило се момчето на орѣховото дърво, разтърсило всички клони по редъ и обрулило всички орѣхи. Цѣлъ купъ събрали на земята. Тогавъ старецътъ взелъ единъ орѣхъ, далъ го на момчето и казалъ:

